

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 036548 25 Кж
Бањалука, 13.03.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Владимира Симовића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Андрее Гранолић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Б. због кривичног дјела примање мита из члана 319. став 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог и бранилаца оптуженог Бојана Микановића и Саше Лаботића, адвоката из Бањалуке, изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036548 25 К-п од 22.09.2025. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.03.2026. године у присуству оптуженог и његовог браниоца Саше Лаботића, адвоката из Бањалуке, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог Д. Б. и бранилаца оптуженог и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036548 25 К – п од 22.09.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 036548 25 К-п од 22.09.2025. године, оптужени Д. Б. је за кривично дјело примања мита из члана 319. став 2. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двије) године, као главну казну, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору почев од 15.07.2024. до 15.08.2024. године, као и новчану казну у износу од 6.000,00 КМ (шест хиљада конвертибилних марака), као споредну казну, коју је дужан платити у року од 30 дана, од дана правоснажности пресуде, те је одређено да ће, уколико оптужени не плати новчану казну у остављеном року, суд наредити њено принудно извршење, а уколико новчана казна путем принудног извршења не буде наплаћена у року од једне године, суд ће донијети одлуку да се за сваких започетих 100,00 КМ новчане казне замијени једним даном казне затвора. Оптуженом је изречена и мјера безбједности забране вршења позива, дјелатности или дужности и то

забрана обављања послова урбанистичко-грађевинског инспектора, у трајању од 5 (пет) година, од дана правоснажности ове пресуде, с тим да се вријеме проведено у затвору не урачунава у вријеме трајања ове мјере. Изреком побијане пресуде одређено је и да се на основу одредбе члана 319. став 5. КЗ РС од оптуженог одузима имовинска корист стечена извршењем кривичног дјела, у износу од 5.000,00 КМ (пет хиљада конвертибилних марака), коју је дужан уплатити у корист Буџета Републике Српске, у року од 15 дана, од дана правоснажности ове пресуде, под пријетњом принудног извршења, а на основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећена С. М. се са имовинскоправним захтјевом упућује на парницу. Такође, одређено је да се оптуженом, на основу одредбе члана 139. ЗКП РС, по правоснажности ове пресуде, има вратити привремено одузети предмет и то: један мобилни телефон марке „Самсунг“, модел „Галаху С8“, црне боје, са маском тамноплаве боје, у коме се налази СИМ картица број: [...] и [...] и меморијска картица Самсунг ЕВО+, 128, а на основу одредбе члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и став 2. тачка е) и став 3. ЗКП РС оптужени се обавезује да надокнади трошкове кривичног поступка, на име судског паушала, у износу од 200,00 КМ, у року од 15 дана, по правоснажности ове пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде, жалбу су благовремено изјавили оптужени и његови браниоци због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, мјери безбједности и одузимању имовинске користи, са приједлогом да овај суд жалбу уважи, побијану пресуду преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе или да исту укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на жалбе оптуженог и његових браниоца, републички јавни тужилац др Драгица Глушац је предложила да се жалбе оптуженог и његовог браниоца одбију као неосноване.

Размотривши списе, побијану пресуду, изјављене жалбе и одговор на жалбе, одлучено је, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Без основа су приговори обје жалбе којим се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС наводима да је изрека пресуде неразумљива, те да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, односно да су разлози за доношење пресуде потпуно нејасни и противрјечни. Наиме, првостепеном пресудом оптужени је оглашен кривим да је „захтијевао и примио корист у виду новца да би у оквиру свог службеног овлашћења извршио службену радњу коју би морао извршити, „ради обустављања радова на предметној парцели и рушења изведених радова“, чиме су његове радње довољно одређене и конкретизоване, јер садрже све елементе на основу којих се радње оптуженог могу подвести под обиљежје бића кривичног дјела из члана 319. став 2. КЗ РС. Околност на коју се указује у жалби оптуженог, да у чињеничном опису дјела нису прецизније одређене и описане службена радња и службено овлашћење из које она произлази, са навођењем одговарајућег бланкетног прописа, не чини изреку пресуде неразумљивом, јер такви недостаци не онемогућавају доношење исправног закључка по питању квалификације и облика у којем је дјело извршено, те такав чињенични опис ипак садржи сва битна обиљежја кривичног дјела које се правном квалификацијом оптуженом ставља на терет. У погледу недостатака

чињеничног описа кривичног дјела из изреке који се састоје у недостатку конкретног описа радова које је требао обуставити, као и навођење идентитета инвеститора радова („Нестро Петрол“ а.д. Бањалука) који је требао и није прибавио одобрење за извођење радова, недостатке тачног означања лица мјеста на којем је оптужени изашао, бензинске пумпе и регулационог плана по којем на том мјесту није предвиђена бензинска пумпа, на које се указује жалбом оптуженог, ради се о споредним елементима који не чине битно обиљежје бића кривичног дјела из члана 319. став 2. КЗ РС, те такви недостаци у конкретизацији и прецизирању описа посебно не чине изреку неразумљивом. Из истих разлога, иако се жалбом донекле исправно указује на неразумљивост дијела чињеничног описа кривичног дјела из изреке побијане пресуде у дијелу којим се наводи: „предметна парцела“, која се у претходном дијелу текста чињеничног описа и не спомиње, а посебно не наводи тачно означање и спецификација о којој парцели се ради, као и дијела чињеничног описа дјела у којем се наводи: „јер је за исте радове било неопходно да инвеститор претходно прибави одобрење за извођење радова од надлежног органа, а које одобрење у конкретном случају инвеститор није имао“, који опис и нема упориште у проведеним доказима и наведена чињеница није јасно, прецизно и потпуно утврђена, чиме се указује непоткријеplеном и непотребном у чињеничном опису, то не чини изреку неразумљивом јер се не ради о битним обиљежјима бића кривичног дјела примања мита из члана 319. став 2. КЗ РС, те нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Нису основани наводи жалби оптуженог и његовог браниоца о битној повреди кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС које се огледају у неразумљивости изреке пресуде, те противрјечности изреке и образложења пресуде у погледу радње извршења кривичног дјела, уз наводе да се у радњама оптуженог не стичу обиљежја бића дјела из члана 319. став 2. КЗ РС, већ евентуално преваре. Наиме, облик дјела који се ставља на терет оптуженом врши службено лице када захтијева или прими мито или обећање мита да би извршило службену радњу коју би и иначе морало извршити, тј. да би поступало у границама службених овлашћења и предузимало закониту службену радњу која се и иначе треба предузети. Ради се о неправом пасивном подмићивању као привилегованом облику дјела. Службена радња у оквиру службених овлашћења оптуженог као урбанистичко-грађевинског инспектора је и радња којом се обустављају и руше изведени радови инвеститора, које предузима у оквиру свог службеног овлашћења из члана 171. став 1. тачка ђ) Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске" број: 40/13, 2/15, 106/15, 3/16, 84/19), којим је прописано да у вршењу инспекцијског надзора над спровођењем тог закона и прописа донесених на основу њега надлежни урбанистичко-грађевински инспектор, осим општих овлашћења прописаних Законом о инспекцијама, овлашћен је и да нареди рушење објекта или његових дијелова, или уклањање изведених радова и успостављање првобитног стања на терет инвеститора, ако утврди да су грађење, односно радови изведени или се изводе без грађевинске дозволе, односно без локацијских услова и записника о искључавању за објекте из члана 125. тог закона. То је правилно утврдио и првостепени суд у побијаној пресуди и дао ваљано образложењу о томе. Правилно је утврђено и да је оптужени био свјестан да као службено лице није смио захтијевати нити примити било какав новчани износ за службену радњу коју би свакако морао извршити у оквиру свог овлашћења, што је ипак учинио, те је јасно да су испуњена обиљежја бића управо наведеног кривичног дјела. То из разлога што је кривично дјело свршено већ самим захтијевањем поклона или друге користи да у оквиру своје службене дужности изврши радњу коју би морао, без обзира да ли је оптужени и примио новац, док је накнадно примање поклона и додатна радња извршења и неспоран доказ директног

умишљаја, које је правилно утврђен код оптуженог у побијаној пресуди. Затим, постојање кривичног дјела није условљено тиме да је службена радња због које се захтијева или прима поклон или каква друга корист заиста извршена, тј. извршење радње од стране службеног лица није законско обиљежје бића овог кривичног дјела. Из тог разлога, околност да у побијаној пресуди није јасно и потпуно утврђено да ли су грађевински радови „Нестро Петрол“ а.д. Бањалука захтијевали претходно одобрење за извођење радова, односно грађевинску дозволу, с обзиром да је ријеч о адаптацији, па, како тврди оптужени, није имао обавезу да радове обустави, што је чињенично и правно питање којег оптужени и није морао бити свјестан у тренутку захтијевања и примања мита, не значе да нису остварена обиљежја кривичног дјела, јер за постојање кривичног дјела из члана 319. став 2. КЗ РС, од одлучног је значаја што је оптужени захтијевао и примио мито да би извршио службену радњу коју би и иначе морао извршити, без обзира да ли је имао чињенични и правни основ за ту службену радњу. Супротно жалбеним наводима бранилаца оптуженог, суд није утврдио да је оптужени држао у заблуди оштећеног М. М. да ће предузети радове које треба предузети, већ да је ставио у изглед оштећеном да ће обавити службену радњу који би и иначе морао извршити, тј. обуставити радове „Нестро Петрол“ због недостатка грађевинске дозволе, само уколико му оштећени преда новац, у којим радњама се стичу обиљежја наведеног кривичног дјела, а не преваре из члана 230. КЗ РС, супротно жалбеним наводима оптуженог. Из тог разлога, без основа је и приговор жалби у погледу повреде Кривичног законика, јер је кривично дјело за које је осуђен правилно квалификовано као кривично дјело из члана 319. став 2. КЗ.

Нису основани приговори из жалбе оптуженог и бранилаца оптуженог да су записници о саслушању свједока М. М. и О. У. незаконити докази, јер нису сачињени у складу са одредбама ЗКП РС о саслушању свједока, чиме би била почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Оптужени неосновано приговара сачињавању записника о саслушању свједока М. М. кроз оспоравања овлаштења полицијског службеника Р. К. да цијени свједоково здравствено стање, те указује способност оптуженог да, иако је био у инвалидским колицима, дође у просторије МУП РС, јер је претходно дошао из А. у Б. Л., па је могао и у просторије МУП-а. Наиме, у складу са чланом 146. став 3. ЗКП РС, свједоци који се због старости, болести или тешких тјелесних мана не могу одазвати позиву могу се саслушати у свом стану, болници или на другом мјесту. Супротно жалбеним наводима, утврђивање околности да свједок не може доћи у службене просторије због наведених стања не подлијеже строгим формалним правилима доказивања, нити тражи посебно овлаштење полицијског службеника и медицинско знање да цијени свједоково опште здравствено стање. Упркос чињеници да је свједок и дошао из А. у Б. Л., под околностима које и нису познате, сама чињеница да се ради о лицу у инвалидским колицима указује на оправданост примјене члана 146. став 3. ЗКП РС. На те околности и полицијски службеник саслушан у својству свједока Р. К., рекао је да је саслушавао оштећеног М. М. у просторијама привредног друштва „Старс“, јер је оштећени био непокретан и лошег здравственог стања. Поред тога, околност да је у међувремену, од саслушања у истрази до главног претреса свједок преминуо управо потврђује оправданост раније оцјене полицијског службеника и примјене наведене одредбе. У погледу навода да је овај полицијски службеник самостално узимао изјаву на лаптоп, без записничара, из записника о саслушању оба наведена свједока, као и свједока С. М. произлази да је приликом сваког овог саслушања било присутно још једно лице у својству записничара.

Околност да су се оштећени М. М. и, донекле, и свједок О. У. у својим изјавама самоинкримисали за кривично дјело давање мита из члана 320. КЗ РС, а нису добили

имунитет, нити је против њих покренут кривични поступак не утиче на законитост њихових изјава, јер су исти поучени у складу са чланом 149. ЗКП РС о праву да не одговарају на питања када је вјероватно да ће их одговор на та питања изложити кривичног гоњењу и осталим правима из наведене одредбе, те се нису користили наведеним правом. У складу са принципом акузаторности из члана 16. ЗКП РС, одлука о покретању и вођењу кривичног поступка је у надлежности тужиоца, те се из околности да против наведених лица није покренут кривични поступак не може извлачити негативан закључак о кредибилитету свједока и вјеродостојности њиховог свједочења у смислу да су ради личних погодности лажно свједочили и неосновано теретили оптуженог. Напротив, управо чињеница да су се самоинкриминисали и нису добили имунитет говори да не постоје никакве процесне сметње за њихово кривично гоњење.

Неосновани су приговори жалбе браниоца којима се оспорава законитост и аутентичност прибављања видео снимака надзорних камера привредног друштва „Старс“ у Бањалуци, добровољном предајом од лица М. С.. Наиме, наведени видео снимци са надзорних камера прибављени су у складу са одредбом члана 130а. ЗКП РС, јер су предати од лица која су их држала, те се не може прихватити став исказан у жалби да није доказана аутентичност видео снимака. О добровољној предаји предмета су сачињене потврде и предмети су депоновани у суд, у складу са наведеном законском одредбом, због чега се, супротно жалбеним наводима, не ради о незаконитим доказима, у смислу одредбе члана 10. став 2. и 3. ЗКП РС. У вези са приговорима који се односе на отварање ЦД-ова са снимцима видео-надзорних камера, како се ради о предметима које је добровољно предала оштећена, није ни примијењива одредба члана 135. ЗКП РС која се односи на отварање предмета.

Без основа су наводи жалбе браниоца оптуженог којим се оспорава измјена садржаја чињеничног описа кривичног дјела из изреке побијане пресуде у односу на онај из оптужнице и овлаштење првостепеног суда да мијења идентитет оптужнице у том дијелу, тако што је првостепени суд умјесто ријечи: „да би након тога“, у чињенични опис унио ријечи: „иако је већ био“, те да је на тај начин повријеђен објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, у вези са чланом 294. став 1. истог закона. Чињеничним измјенама у изреци пресуде којим је кроз измијењен опис наведених околности извршено њихово хронолошко, временско и узрочно-последично прилагођавање учињено је управо како би се избјегле противрјечности и неразумљивости изреке, те је правилан став првостепеног суда да се ради о незнатној измјени описа, која је у оквиру граница чињеничног основа оптужнице, због чега није прекорачена оптужба. У наведеном случају чињеничним измјенама у изреци пресуде није повријеђен принцип који захтијева везаност објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, јер није измијењена нека одлучна чињеница, која би мијењала суштину инкриминације, тј. законског обиљежја кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, посебно не на штету оптуженог, те су извршене измјене у оквиру истих радњи и истог кривичног дјела које му се оптужницом ставља на терет.

Такође је без основа приговор жалбе оптуженог и његових бранилаца којим се оспорава изведена оцјена доказа и образложење побијане пресуде у дијелу у којем је утврђено да је наведени оптужени извршио кривично дјело. У погледу свих радњи оптуженог, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, те је у побијаној пресуди дато ваљано образложење, у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС, на основу којих доказа

и чињеница је утврђено да је оптужени извршио кривично дјело на начин описан у изреци побијане пресуде, а кроз савјесну оцјену свих проведених доказа у међусобној вези у складу са одредбом члана 295. став 2. истог закона, изведен несумњив закључак о радњама оптуженог у предметном кривичноправном догађају, о чему су у образложењу побијане пресуде дати јасни и аргументовани разлози, које прихвата и овај суд, а који се не могу довести у сумњу наводима жалбе браниоца оптуженог. У таквој оцјени, првостепени суд је цијенио, прије свега, изјаве М. М., О. У. и С. М. појединачно и у њиховој међусобној повезаности, које су поткријепљене објективним доказима, снимцима видео надзора „Старс“ д.о.о., те Изводом из Атос банке и налазом вјештака Милана Томазовића о аналитичкој обради података (листинга), након чега је правилно закључио да су изведени докази вјеродостојни и међусобно сагласни у дијеловима који потврђују да је оптужени извршио кривично дјело. Из тог разлога, наводи обје жалбе којима се истичу дио изјава свједока М. К. да је оштећени М. утицајан човјек и да је боље да донесу рјешење онако како он то тражи па и ако погријеше има могућност жалбе“, те околност да је и наведени свједок, такође, одлазио у просторије „Старс“ д.о.о., као и да су он и свједок М. С. поступали у интересу оштећеног није релевантна и нема значај какав се настоји приказати жалбом у односу на утврђене радње оптуженог које му се стављају на терет, нити утиче на закључак да је оптужени извршио кривично дјело из члана 319. став 2. КЗ РС. Такође, ни сроднички односи између оштећеног М. М., О. У. и С. М. који су јасно и неспорно утврђени у побијаној пресуди не утичу на другачији закључак у погледу извршења дјела од стране оптуженог, јер поузданост и вјеродостојност њиховог свједочења ничим није доведена у сумњу током првостепеног поступка, а ни наводима жалбе којима се оштећени настоји приказати као бескрупулозан човјек који је због противљења оптуженог да поступи у складу с његовим интересима, не само лажно свједочио да је оптужени захтијевао и примио мито од њега, него је на исто навео и подстрекао и своје сроднике, посебно свједока О. У., која је јасно, децидно и недвосмислено свједочила и у току истраге и на главном претресу да јој је оштећени М. М. два пута рекао да оптуженом да новац, што је и учинила, на начин и у вријеме ближе описани у изреци пресуде, а које свједочење, као ни свједочење самог оштећеног ничим није доведено у сумњу, те је поткријепљено и видео снимком надзорних камера привредног друштва „Старс“ у Бањалуци.

С обзиром на наведено, како ни остали приговори жалбе оптуженог и његових бранилаца нису могли утицати на другачије закључивање, у побијаној пресуди је правилно утврђено да се у радњама тог оптуженог стичу сва битна обиљежја кривичног дјела из члана 319. став 2. КЗ РС, као и да је поступао са директним умишљајем као обликом виности, имајући свијест да је захтијевање, односно примање поклона у виду новца забрањено, а који новац је и примио, те је за наведено дјело и оглашен кривим.

При томе је оптужени, и по оцијени овог суда, правилно осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, као главну казну, у коју ће се урачунати вријеме проведено у притвору, у складу са чланом 59. став 1. КЗ РС, при чему је првостепени суд цијенио све околности од значаја за висину казне у складу са чланом 52. КЗ РС, које су детаљно образложене у побијаној пресуди, посебно да оптужени раније није осуђиван, које су правилно цијењене као олакшавајуће околности, као и бројност и карактер радњи извршења и околности под којима је дјело извршено, односно да је у два наврата захтијевао мито и у два наврата примио мито од инвалидног лица, које у вријеме извршења кривичног дјела боравио у иностранству, чиме је исказао безобзирност, упорност и одлучност у извршењу овог кривичног дјела и тиме тешко повриједио повјерење грађана у законито, савјесно и непристрасно поступање службених лица, у

чему се огледа и друштвена опасност дјела, а што му је све оправдано цијењено као отежавајућа околност.

Све утврђене и образложене околности, и по оцјени овог суда, оправдавају изрицање казне затвора у трајању од 2 (двје) године, изречене побијаном пресудом, те не оправдавају изрицање мање казне затвора, како то предлажу у жалби оптужени и његови браниоци. Казна затвора изречена побијаном пресудом у границама је прописаним законом за почињено кривично дјело и у сразмјери је са тежином дјела, те представља нужну и потребну мјеру казне ради остварења опште сврхе кажњавања из члана 43. КЗ РС.

У складу са чланом 44. став 5. КЗ РС, правилно је оптуженом изречена и новчана казна у износу од 6.000,00 КМ, као споредна казна, јер се ради о кривичном дјелу учињеном из користољубља, цијењећи све наведене отежавајуће околности у односу на олакшавајућу, примјерену имовинским приликама оптуженог, уз оправдану оцјену да ће њено изрицање додатно утицати на развијање свијести о штетности и друштвеној опасности коруптивних кривичних дјела, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Мјера безбједности - забрана вршења позива, дјелатности или дужности обављања послова и то забрану обављања послова урбанистичко-грађевинског инспектора у трајању од пет година, од дана правоснажности пресуде, с тим да се вријеме проведено у затвору не урачунава у вријеме трајања ове мјере правилно је заснована на одредби члана 77. КЗ РС, те изречена у сврху онемогућавања да убудуће и даље врши кривична дјела, јер постоји опасност да ће даљим обављањем наведених послова оптужени поново извршити кривично дјело.

Такође је од оптуженог правилно одузета имовинска корист у износу од 5.000,00 КМ, прибављена извршењем кривичног дјела, на основу члана 319. став 5. КЗ РС, јер је утврђено да је наведени новац примљен као мито, чиме се отклања противправна корист остварена извршењем дјела, док је оштећена са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу у складу са чланом 108. став 3. ЗКП РС.

Одлука о трошковима поступка у складу је с одредбом члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и став 2. тачка е) и став 3. ЗКП РС и чланом 32. Уредбе о накнади трошкова у кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 17/14).

Слиједом наведеног, а на основу члана 327. ЗКП РС је одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић